

Konwencja o uznawaniu i wykonywaniu zagranicznych orzeczeń arbitrażowych. Nowy Jork.1958.06.10.

Dz.U.1962.9.41 z dnia 1962.02.16

Status: Akt obowiązujący

Wersja od: 3 października 1961r.

KONWENCJA

**O UZNAWANIU I WYKONYWANIU ZAGRANICZNYCH ORZECZEŃ
ARBITRAŻOWYCH**

sporządzona w Nowym Jorku dnia 10 czerwca 1958 r.

W Imieniu Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej

RADA PAŃSTWA

POLSKIEJ RZECZYPOSPOLITEJ LUDOWEJ

podaje do powszechnej wiadomości:

W dniu 10 czerwca 1958 r. sporządzona została w Nowym Jorku Konwencja o uznawaniu i wykonywaniu zagranicznych orzeczeń arbitrażowych.

Po zaznajomieniu się z powyższą Konwencją Rada Państwa uznała ją i uznaje za słuszną zarówno w całości, jak i każde z postanowień w niej zawartych; oświadcza, że jest ona przyjęta, ratyfikowana i potwierdzona, oraz przyrzeka, że będzie niezmiennie zachowywana. Na dowód czego wydany został Akt niniejszy, opatrzony pieczęcią Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej.

Dano w Warszawie, dnia 19 lipca 1961 r.

(Tekst powyższej Konwencji zamieszczony został w załączniku do niniejszego numeru).

ZAŁĄCZNIK

**KONWENCJA O UZNAWANIU I WYKONYWANIU ZAGRANICZNYCH
ORZECZEŃ ARBITRAŻOWYCH**

Artykuł I

1. Niniejsza Konwencja odnosi się do uznawania i wykonywania orzeczeń arbitrażowych, które wskutek sporów między osobami fizycznymi lub prawnymi zostały wydane na obszarze Państwa innego niż to, w którym żąda się uznania i wykonania tych orzeczeń. Konwencja odnosi się również do takich orzeczeń arbitrażowych, które w Państwie, w którym żąda się ich uznania i wykonania, nie są uważane za orzeczenia krajowe.
2. Określenie "orzeczenia arbitrażowe" oznacza nie tylko orzeczenia wydawane przez arbitrów powołanych dla odnośnej sprawy, ale również orzeczenia wydawane przez stałe instytucje arbitrażowe, którym się strony poddały.
3. Podpisując lub ratyfikując niniejszą Konwencję albo przystępując do niej lub składając przewidziane w art. X oświadczenie o jej rozciągnięciu, każde z Państw może na podstawie wzajemności oświadczyć, że będzie stosowało Konwencję do uznawania i wykonywania orzeczeń wydawanych jedynie na obszarze innego Umawiającego się Państwa. Może ono również oświadczyć, że będzie stosowało Konwencję do sporów wynikłych jedynie z takich

stosunków prawnych, zarówno umownych jak i pozaumownych, które uważane są według jego prawa krajowego za handlowe.

Artykuł II

1. Każde z Umawiających się Państw uzna umowę pisemną, którą strony zobowiązują się poddać arbitrażowi wszystkie lub pewne spory, powstałe lub mogące powstać między nimi z określonego stosunku prawnego, zarówno umownego jak i pozaumownego, w sprawie, która może być rozstrzyganą w drodze arbitrażu.
2. Określenie "umowa pisemna" oznacza zarówno klauzulę arbitrażową zamieszczoną w kontrakcie, jak i kompromis - zarówno podpisane przez strony, jak i zawarte w wymianie listów lub telegramów.
3. Sąd Umawiającego się Państwa, w którym wszczęto spór w sprawie, co do której strony zawarły umowę w rozumieniu niniejszego artykułu, na żądanie jednej ze stron odeśle strony do arbitrażu, chyba że stwierdzi, że dana umowa jest nieważna, niewykonalna lub nie nadaje się do realizacji.

Artykuł III

Każde z Umawiających się Państw - zgodnie z warunkami ustalonymi w artykułach następujących - uzna orzeczenie arbitrażowe za wiążące i wykona je zgodnie z regułami procedury obowiązującej na obszarze, na którym dochodzi się praw z orzeczenia. Uznanie lub wykonanie orzeczeń arbitrażowych, do których odnosi się niniejsza Konwencja, nie będzie uzależnione od spełniania warunków istotnie uciążliwszych ani od poniesienia należności sądowych lub opłat istotnie wyższych, niż wymagane dla uznania lub wykonania krajowych orzeczeń arbitrażowych.

Artykuł IV

1. Aby uzyskać uznanie i wykonalność - wspomniane w artykule poprzednim - strona żądająca uznania i wykonania powinna wraz z żądaniem przedłożyć:
 - a) należycie legalizowany oryginał orzeczenia lub należycie uwierzytelniony odpis takiego dokumentu,
 - b) oryginał wspomnianej w art. II umowy lub należy uwierzytelniony jej odpis.
2. Jeżeli odnośne orzeczenie lub odnośna umowa nie są napisane w języku urzędowym kraju, w którym dochodzi się praw z orzeczenia, strona żądająca uznania i wykonania orzeczenia powinna przedłożyć przekład tych dokumentów na ten język. Przekład powinien być uwierzytelniony bądź przez tłumacza urzędowego lub przysięgłego, bądź przez przedstawiciela dyplomatycznego lub konsularnego.

Artykuł V

1. Na wniosek strony, przeciwko której orzeczenie jest skierowane, nastąpi odmowa uznania i wykonania orzeczenia tylko wówczas, jeżeli strona ta dostarczy właściwej władzy, do której skierowano żądanie uznania i wykonania, dowodów:
 - a) że stronom wspomnianej w art. II umowy - według prawa odnoszącego się do nich - brak

było zdolności albo, że wspomniana umowa jest nieważna według prawa, którego strony umowę tę poddały, a - w razie braku wzmianki w tym względzie - według prawa kraju, w którym orzeczenie zostało wydane, lub

b) że strona, przeciwko której orzeczenie jest skierowane, nie była należycie powiadomiona o wyznaczeniu arbitra lub o procedurze arbitrażowej albo że z innego powodu nie mogła przedstawić swojej sprawy, lub

c) że orzeczenie odnosi się do sporu nie wymienionego w kompromisie lub nie podpadającego pod zakres klauzuli arbitrażowej albo że zawiera rozstrzygnięcia przekraczające granice kompromisu lub klauzuli arbitrażowej, jeżeli jednak rozstrzygnięcia spraw, które zostały poddane arbitrażowi, da się oddzielić od rozstrzygnięcia spraw nie poddanych arbitrażowi, to ta część orzeczenia, która zawiera rozstrzygnięcie spraw poddanych arbitrażowi, może zostać uznana i wykonana, lub

d) że bądź to skład sądu arbitrażowego, bądź też procedura arbitrażowa nie były zgodne z umową stron, lub - w razie braku takiej umowy - że nie były zgodne z prawem kraju, w którym odbył się arbitraż, lub

e) że orzeczenie nie stało się jeszcze dla stron wiążące albo że właściwa władza kraju, w którym lub według praw którego orzeczenie zostało wydane, uchylila je lub wstrzymała jego wykonalność.

2. Odmowa uznania i wykonania orzeczenia arbitrażowego może nastąpić również i wówczas, jeżeli właściwa władza kraju, w którym postawiono żądanie uznania i wykonania stwierdzi:

a) że według prawa tego kraju przedmiot sporu nie może być rozstrzygany w drodze arbitrażu, lub

b) że uznanie lub wykonanie orzeczenia byłoby sprzeczne z porządkiem publicznym tego kraju.

Artykuł VI

Jeżeli do wspomnianej w art. V ust. 1 pkt e) właściwej władzy zwrócono się z żądaniem uchylecia lub wstrzymania wykonalności orzeczenia arbitrażowego, to wówczas władza przed którą dochodzi się praw z tego orzeczenia, może, jeśli uzna to za właściwe, odroczyć decyzję o wykonalności orzeczenia; na wniosek strony żądającej wykonania orzeczenia może ona również nakazać stronie drugiej udzielenie odpowiedniego zabezpieczenia.

Artykuł VII

1. Postanowienia niniejszej Konwencji nie naruszają właściwości zawartych przez Umawiające się Państwa umów dwustronnych dotyczących uznawania i wykonywania orzeczeń arbitrażowych ani nie pozbawiają strony zainteresowane prawa do dochodzenia praw z orzeczenia arbitrażowego w takim trybie i w takim zakresie, jak na to zezwalają prawa i umowy międzynarodowe, obowiązujące w kraju, w którym dochodzi się praw z tego orzeczenia.

2. Z chwilą, kiedy Umawiające się Państwa zostaną związane niniejszą Konwencją i w rozciągłości, w jakiej będą nią związane, przestaną między tymi Państwami wywierać

obowiązki prawne Protokół genewski o klauzulach arbitrażowych z 1923 r. i Konwencja genewska o wykonywaniu obowiązujących orzeczeń arbitrażowych z 1927 r.

Artykuł VIII

1. Niniejsza Konwencja będzie otwarta do podpisu do dnia 31 grudnia 1958 r. dla wszystkich Państw-członków Narodów Zjednoczonych, a także dla jakiegokolwiek innego Państwa, które jest lub zostanie członkiem organizacji wyspecjalizowanej Narodów Zjednoczonych albo które jest lub zostanie stroną Statutu Międzynarodowego Trybunału Sprawiedliwości, albo dla jakiegokolwiek innego państwa, do którego zostanie skierowane zaproszenie Zgromadzenia Ogólnego Narodów Zjednoczonych.
2. Niniejsza Konwencja będzie ratyfikowana, a dokumenty ratyfikacyjne będą składane Sekretarzowi Generalnemu Narodów Zjednoczonych.

Artykuł IX

1. Niniejsza Konwencja będzie otwarta do przystąpienia wszystkich państw, o których mowa w art. VIII.
2. Przystąpienie będzie dokonane przez złożenie dokumentu przystąpienia u Sekretarza Generalnego Narodów Zjednoczonych.

Artykuł X

1. Przy podpisywaniu, ratyfikowaniu lub przystąpieniu każde Państwo może oświadczyć, że niniejsza Konwencja będzie się rozciągać na wszystkie bądź na niektóre obszary, za których stosunki międzynarodowe jest odpowiedzialne. Takie oświadczenie będzie skuteczne z chwilą, gdy Konwencja stanie się dla danego Państwa wiążącą.
2. W czasie późniejszym takie rozciągnięcie będzie dokonane przez zawiadomienie skierowane do Sekretarza Generalnego Narodów Zjednoczonych i będzie ono skuteczne po upływie 90 dni od dnia otrzymania zawiadomienia przez Sekretarza Generalnego Narodów Zjednoczonych, albo z chwilą gdy niniejsza Konwencja stanie się dla danego Państwa wiążącą, o ile by ta ostatnia chwila była późniejsza.
3. W odniesieniu do obszarów, na które w chwili podpisania, ratyfikacji lub przystąpienia niniejsza Konwencja nie będzie rozciągnięta, każde z Państw, których to dotyczy rozważy możliwości podjęcia koniecznych kroków zmierzających do rozciągnięcia na te obszary niniejszej Konwencji, z zastrzeżeniem uzyskania zgody rządów tych obszarów, jeśli to będzie wymagane ze względów konstytucyjnych.

Artykuł XI

Do Państw związkowych lub nieunitarnych odnoszą się następujące postanowienia:

- a) odnośnie do tych artykułów niniejszej Konwencji, które podlegają właściwości prawodawczej władzy związkowej, obowiązki rządu związkowego będą takie same, jak obowiązki Państw Umawiających się, nie będących Państwami związkowymi,
- b) odnośnie do tych artykułów niniejszej Konwencji, które podlegają właściwości prawodawczej poszczególnych, wchodzących do związku, państw lub prowincji, nie będących według związkowego systemu konstytucyjnego zobowiązane do podjęcia środków

prawodawczych, Rząd związkowy poda jak najrychlej artykuły te do wiadomości właściwym władzom poszczególnych, wchodzących do związku, państw lub prowincji, popierając je przychylnym zaleceniem.

c) na żądanie któregośkolwiek Umawiającego się Państwa, przekazane za pośrednictwem Sekretarza Generalnego Narodów Zjednoczonych, Państwo związkowe, będące stroną niniejszej Konwencji, dostarczy informacji o prawie i praktyce związku i jednostek wchodzących w jego skład, w odniesieniu do określonego postanowienia niniejszej Konwencji, przedstawiając zakres skuteczności zapewnionej temu postanowieniu przez działalność prawodawczą lub inną.

Artykuł XII

1. Niniejsza Konwencja wejdzie w życie po upływie 90 dni od złożenia trzeciego dokumentu ratyfikacji lub przystąpienia.

2. Dla każdego Państwa, które ratyfikuje niniejszą Konwencję lub przystąpi do niej po złożeniu trzeciego dokumentu ratyfikacji lub przystąpienia, niniejsza Konwencja stanie się wiążącą z 90 dniem po złożeniu przez to Państwo dokumentu ratyfikacji lub przystąpienia.

Artykuł XIII

1. Każde Umawiające się Państwo może wypowiedzieć niniejszą Konwencję pisemnym oświadczeniem skierowanym do Sekretarza Generalnego Narodów Zjednoczonych. Wypowiedzenie stanie się skuteczne po upływie roku od daty otrzymania oświadczenia przez Sekretarza Generalnego.

2. Każde Państwo, które złożyło przewidziane w art. X oświadczenie lub zawiadomienie, może oświadczyć później drogą zawiadomienia skierowanego do Sekretarza Generalnego Narodów Zjednoczonych, że po upływie roku od daty otrzymania tego zawiadomienia przez Sekretarza Generalnego niniejsza Konwencja przestanie się rozciągać na dany obszar.

3. Niniejsza Konwencja będzie miała w dalszym ciągu zastosowanie do orzeczeń arbitrażowych, o których uznanie lub wykonanie wszczęto postępowanie, zanim wypowiedzenie stało się skuteczne.

Artykuł XIV

Wobec innego Umawiającego się Państwa Państwo Umawiające się nie będzie mogło powoływać się na niniejszą Konwencję w zakresie szerszym, niż ten, w jakim samo jest nią związane.

Artykuł XV

Sekretarz Generalny Narodów Zjednoczonych będzie zawiadamiał Państwa, o których mowa w art. VIII:

- a) o podpisaniu i ratyfikacjach zgodnie z art. VIII,
- b) o przystąpieniach zgodnie z art. IX,
- c) o oświadczeniach i zawiadomieniach zgodnie z art. 1, X i XI,
- d) o dacie wejścia Konwencji w życie zgodnie z art. XII,

e) o wypowiedzeniach i zawiadomieniach zgodnie z art. XIII.

Artykuł XVI

1. Niniejsza Konwencja, której teksty angielski, chiński, francuski, hiszpański i rosyjski są na równi autentyczne, zostanie złożona w archiwum Narodów Zjednoczonych.
2. Sekretarz Generalny Narodów Zjednoczonych prześle uwierzytelniony odpis niniejszej Konwencji każdemu z Państw, o których mowa w art. VIII.